

Hồi 9

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Không phải ngươi thì là ai?

Quách Phác đáp:

– Là tiên sư!

Thường Hộ Hoa thốt:

– Thứ dược hoàn này tin chắc bán rất chạy.

Quách Phác gật đầu:

– Cho nên mới có người làm giả bán.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Thứ dược hoàn này ngươi chỉ bán ở Hội Xuân Đường?

Quách Phác gật đầu:

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Ngươi hà tất phải làm như vậy?

Quách Phác đáp:

– Tôi cũng không muốn, đáng tiếc là người ở xa luôn thích tiện lợi, có những người thậm chí chỉ biết đến cái tên Tục Mệnh Hoàn của Hội Xuân Đường, căn bản chưa từng đến Hội Xuân Đường.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Thứ Tục Mệnh Hoàn này bán có mắc không?

Quách Phác đáp:

– Thật thì không mắc, giả mới mắc.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Cho nên ngươi thấy bực mình?

Quách Phác đáp:

– Tôi quả thật thấy bực mình, đó không phải là vì vấn đề lợi ích, chuyện Hội Xuân Đường làm không phải là nghề kiếm lời, tôi sở dĩ học y chỉ là có mục đích cứu người.

Dương Tấn cười lạnh:

– Vậy thì tại sao ngươi phải bực mình?

Quách Phác đáp:

– Bởi vì những dược hoàn giả chỉ là phảng chế ngoại hình, thành phần bên trong hoàn toàn khác biệt, uống vào tuy không nghiêm trọng đến mức lập tức mất mạng, đối với bệnh nhân lại cũng không có giúp ích gì, mà còn có khi rủi ro thì khó tránh khỏi đưa đến tử vong.

Dương Tấn hỏi:

– Người chắc cảm thấy buồn bực?

Quách Phác đáp:

– Thầy thuốc có lòng phụ mẫu mà.

Dương Tấn thốt:

– Cho dù dược hoàn của người có thể phân biệt được, tựa hồ không có tác dụng gì lắm đối với thuốc giả, người chưa từng đến Hội Xuân Đường tất không biết chỉ có đến Hội Xuân Đường mới có thể mua được Tục Mệnh Hoàn thật.

Quách Phác nói:

– Ít ra nếu có người vì uống thuốc giả mà thiệt mạng, đến đổ tội lên người tôi, tôi cũng có thể chứng minh là không liên quan gì tới tôi.

Dương Tấn cười lạnh:

– Nguyên lai người chỉ là vì thiết tưởng cho mình.

Quách Phác thở dài nhẹ nhẹ:

– Nhân bất vị kỳ, thiên tru địa diệt.

Thường Hộ Hoa lại hỏi tiếp:

– Hiện tại viên Tục Mệnh Hoàn này người thấy rõ là thật?

Quách Phác gật đầu.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Bên trong hoàn sắp đáng lẽ là dược hoàn, hiện tại lại chỉ có một nhúm khói, chuyện này người giải thích làm sao?

Quách Phác lại thở dài một tiếng:

– Có lẽ có người đã lấy dược hoàn ra, để dược vật khác vào trong.

Dương Tấn cười lạnh:

– Người đó là ai?

Quách Phác đáp:

– Nếu tôi biết thì tốt quá rồi.

Mục quang của gã lại rơi trên mặt Sử Song Hà.

Sử Song Hà sắc mặt vẫn an tường.

Dương Tấn nhìn theo mục quang của Quách Phác:

– Người hoài nghi là hấn?

Quách Phác đáp:

– Tôi thật hoài nghi như vậy.

Dương Tấn hỏi:

– Lúc người khám bệnh, có cho hấn Tục Mệnh Hoàn không?

Quách Phác đáp:

– Bệnh nhẹ không cần dùng đến Tục Mệnh Hoàn.

Dương Tấn hỏi:

– Hấn có mua Tục Mệnh Hoàn của người không?

Quách Phác đáp:

– Không có.

Dương Tấn hỏi:

– Nói như vậy thì hấn ở đâu mà có Tục Mệnh Hoàn của Hội Xuân Đường?

Quách Phác đáp:

– Có lẽ hấn kêu người khác đến mua.

Dương Tấn lạnh lùng:

– Có lẽ? Người hoàn toàn không dám khẳng định?

Quách Phác không thể không gật đầu.

Dương Tấn thốt:

– Ta lại dám khẳng định một chuyện.

Quách Phác không hỏi là chuyện gì, gã biết Dương Tấn muốn nói gì.

Dương Tấn liền nói ra:

– Hoàn sáp đó giấu trong ống tay áo của người, Đỗ bộ đầu giữ khám tay áo của người đã bóp bết hoàn sáp đó.

Quách Phác không có gì để nói, căn bản không thể phủ nhận đó là sự thật.

Dương Tấn cười lạnh một tiếng:

– Hiện tại người tốt hơn hết là hy vọng đám dân trong thôn này hoàn toàn không nhận ra người, đều không biết người cứ mỗi mười ngày lại đánh xe đến đây một lần.

Quách Phác vẫn không nói gì, hơi thở lại không biết từ lúc nào đã biến thành khản trương, gã tức giận nhìn Sử Song Hà.

Sử Song Hà không tránh né mục quang của gã, trên mặt có vẻ như thoáng cười.

Hơi thở của Quách Phác càng cấp tốc, đột nhiên hét lớn một tiếng, nắm chặt quyền xông về phía Sử Song Hà, Đổ Tiểu Thiên đã thủ thế từ sớm, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng ngăn chặn quyền của gã, Quách Phác lại xông ra được mấy bước đã chuyển hướng, xông ra ngoài cửa.

Đổ Tiểu Thiên ngăn người, Dương Tấn cũng không kịp ngăn trở.

Thường Hộ Hoa cũng hình như là không ngờ đến, mục quang của chàng đang bám trên mình Sử Song Hà.

Tả thủ của Sử Song Hà nhấc cao, ngón trỏ chĩa xiên ngay chót mũi, trên ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út không ngờ đều có đeo một cái vòng.

Vòng sắt lạ kỳ, đen ngời phát sáng.

Đổ Tiểu Thiên la lên:

– Chạy đi đâu!

Dương Tấn la lên:

– Đứng lại.

Mới vừa la, Quách Phác đã xông ra tới cửa phòng.

Sử Song Hà liền quát lên một tiếng:

– Ra!

Tả thủ vừa huy phát, thiết hoàn trên ngón tay trỏ đã bay ra như tên vun vút rời khỏi dây cung.

Ô quang loé lên, Quách Phác rên khan một tiếng, ngã quỵ trước cửa. Thiết hoàn đó “keng” một cái lăn vòng vòng dưới đất từ dưới chân gã.

Sử Song Hà bước qua vài bước, cúi người lượm thiết hoàn lên, lại đeo vào ngón trỏ, bọn Thường Hộ Hoa ba người trước sau đã từ trong phòng chạy ra, đến bên cạnh hắn.

Thường Hộ Hoa mục quang lóe lên:

– Thiết Kiếm Phi Hoàn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Sử Song Hà cười diêm đạm:

– Tiểu kỹ nhỏ nhặt, không đáng để nói tới.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Tử lượng của ngươi quả thật không tệ.

Sử Song Hà nói:

– Vốn là không tệ, bất quá Thường huynh ngươi nếu đến chậm hai bước, để cho ta có đủ thời gian uống thêm vài chén, hiện tại cũng khó mà nói lắm.

Hắn đưa ba thiết hoàn cọ cọ trên lòng bàn tay phải:

– Say sưa mắt mờ, lực đạo trên tay lại mất đi mấy phần, thiết hoàn của ta mà xuất thủ, không khó gì đánh vỡ đầu gã.

Hắn cười cười lè nhè:

– Nếu như vậy thì ta cũng chắc có khả năng thật sự biến thành một hung thủ sát nhân!

Thường Hộ Hoa cười không nói gì.

Đang khi nói chuyện, Đỗ Tiểu Thiên dĩ nhiên đã nắm lấy cổ áo của Quách Phác, lôi Quách Phác đứng lên.

Dương Tấn liền bước tới, xoay lưng bàn tay quạt vào ngực Quách Phác.

Một cú đó không dụng lực gì nhiều, Quách Phác lại không chịu nổi, gập người xuống như con tôm.

Dương Tấn rút tay về chống nạnh, uốn bụng ra, cười khăng khặc:

– Ngươi đừng có mưu mô, trước mặt ta chưa từng có phạm nhân nào chạy thoát!

Y đơn giản đã coi Sử Song Hà như là thủ hạ của mình.

Quách Phác mặt xanh dờn:

– Tôi không phải là bỏ chạy.

Dương Tấn thốt:

– Ồ?

Quách Phác khản giọng:

– Tôi đang muốn chạy mau ra ngoài tìm người hỏi cho rõ chuyện.

Dương Tấn thốt:

– Đi chung với bọn ta cũng đâu có chậm gì.

Y cười lạnh, nói tiếp:

– Huống hồ mau cũng được, chậm cũng được, đáp án đều như nhau, ngươi hà tất phải gấp như vậy.

Quách Phác ngậm miệng, đôi mắt lại giận dữ trừng Sử Song Hà.

Dương Tấn đều thấy hết:

– Ngươi trừng hắn làm gì?

Quách Phác hận tức:

– Tôi muốn nhìn cho rõ chủ ý của hắn là gì.

Dương Tấn hỏi:

– Người có thứ bản lãnh đó sao? Cả chủ ý của hắn là gì cũng có thể nhìn ra sao?

Quách Phác “hừ” khẽ, gã đương nhiên không có thứ bản lãnh đó.

Dương Tấn hỏi tiếp:

– Người thủy chung vẫn nghĩ hắn tác quái, âm mưu hãm hại người?

Quách Phác đáp:

– Nhất định là vậy.

Dương Tấn thốt:

– Có một chuyện người tốt hơn hết là biết rõ trước đã.

Quách Phác hỏi:

– Ông nói chuyện gì?

Dương Tấn đáp:

– Thi thể của Thôi Bắc Hải đã phát hiện ở chỗ nào.

Quách Phác nói:

– Hồi này ông đã có kẻ, tôi còn chưa quên.

Dương Tấn thốt:

– Vậy người nên minh bạch, nếu quả là hắn đã giết chết Thôi Bắc Hải, thi thể của Thôi Bắc Hải sao lại có thể xuất hiện ở chỗ đó?

Quách Phác nói:

– Tôi biết căn gác đó là ở trong phòng ngủ của vợ chồng Thôi Bắc Hải, bắt quá có một chuyện tổng bộ đầu tốt hơn hết cũng đừng quên.

Dương Tấn thốt:

– Nói cho ta nghe coi.

Quách Phác nói:

– Sử Song Hà là chủ nhân trước của Tụ Bảo Trai.

Dương Tấn hỏi:

– Vậy thì sao?

Quách Phác đáp:

– Đối với chỗ đó trong Tự Bảo Trai, hẳn đương nhiên là rất rành, bằng vào thân thủ của hắn, đem thi thể đưa vào căn gác không phải là chuyện khó khăn gì lắm.

Dương Tấn thốt:

– Nhưng Dịch Trúc Quân hàng ngày đều ở lại trong phòng ngủ.

Quách Phác nói:

– Biểu muội của tôi hoàn toàn không biết võ công, bằng vào võ công cao cường của hắn, muốn tiến nhập phòng ngủ mà không làm kinh động đến biểu muội của tôi là chuyện đơn giản vô cùng.

Dương Tấn hỏi:

– Người nói xem hắn tại sao lại làm như vậy?

Quách Phác đáp:

– Là để báo thù.

Gã lại trừng trừng nhìn Sử Song Hà:

– Cái hận Thôi Bắc Hải năm xưa đoạt lấy người yêu, kỳ thực hẳn thủy chung không quên được, lúc nào cũng chuẩn bị báo phục, chỉ đợi đến lúc thời cơ chín mùi, hiện tại đã đến lúc, không những lấy mạng của Thôi Bắc Hải, còn có thể nhờ vào đó mà bức tử biểu muội của tôi, một đá hai chim, chính là tâm nguyện của hắn.

Ngung một chút, gã lại nói:

– Cho đến cả tôi, vì thêm tôi vô thì cả kế hoạch mới hoàn mỹ không có chỗ khuyết, mới hại cả tôi luôn.

Dương Tấn vừa nghe vừa cười lạnh:

– Người cũng tốt hơn hết là đừng quên sự tình xảy ra từ mừng một đến mười lăm tháng ba.

Quách Phác lắc đầu nguây nguây:

– Bầy Hấp Huyết Nga đó quả thật hoàn toàn không liên quan đến tôi.

Dương Tấn chỉ cười lạnh!

Sử Song Hà lúc đó đã bước qua, đột nhiên rút từ trong mình ra một tấm ngân phiếu:

– Đây là tấm ngân phiếu ba ngàn lượng mà gã giao cho ta, đối với chuyện điều tra phá án của người có lẽ cũng giúp ít phần nào.

Dương Tấn tiếp lấy trong tay.

Thường Hộ Hoa liền hỏi:

– Ngân phiếu đó lấy ra từ ngân hiệu nào?

Dương Tấn nhìn nhìn:

– Quảng Phong Hiệu.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Lấy ra từ nào?

Dương Tấn đọc kỹ hơn:

– Mười lăm tháng mười hai.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Số phiếu?

Dương Tấn đáp:

– Hai trăm bốn mươi chín.

Thường Hộ Hoa quay sang nhìn Đỗ Tiểu Thiên:

– Đỗ huynh cũng nhớ rồi chứ.

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu.

Dương Tấn lắc đầu:

– Bất tất phải nhớ, bọn ta đem tờ ngân phiếu này đến Quảng Phong Hiệu điều tra là được rồi.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

– Đó không phải là ngân phiếu ba lượng, mà là ngân phiếu ba ngàn lượng bạc, cho dù chủ nhân của tám ngàn ngân phiếu có tin bọn ta đi nữa, bọn ta cũng phải dẫn đo nghĩ kỹ.

Dương Tấn vuốt vuốt râu:

– Ba ngàn lượng bạc quả thật không phải là một số tiền nhỏ, đây lại chỉ là một tờ giấy mỏng, lúc nào cũng có thể bị rách nát hoặc bị mất, đến lúc đó người và ta phải đền cho hắn.

Y không ngờ cũng không quên gồm chung Đỗ Tiểu Thiên vào.

Đỗ Tiểu Thiên cười khò.

Dương Tấn nói tiếp:

– Bọn ta tuy không đền nổi, nhưng cũng không đáng dấn dập mạo hiểm, không có ngân phiếu trong tay thì chỉ cần ghi nhớ ngày ra ngân phiếu và số phiếu, cũng vậy thôi.

Y liền trao trả ngân phiếu cho Sử Song Hà.

Sử Song Hà cười:

– Nếu là năm xưa, ba ngàn lượng bạc cũng không lọt vào mắt ta.

Hắn cười thê lương quá.

Ngày nay sao bằng được năm xưa, ba ngàn lượng bạc hiện tại đối với hắn mà nói, quả thật không phải là một số tiền nhỏ. Hắn cẩn thận xếp tờ ngân phiếu lại, cẩn thận cất vào người.

Mục quang của Dương Tấn lại liền quay lên mặt Quách Phác:

– Tầm ngân phiếu đó có phải của ngươi không?

Quách Phác đáp:

– Không phải.

Đáp án đó tự nhiên là nằm trong ý liệu của Dương Tấn, y cười cười:

– Ngân phiếu đưa ra ngày mười lăm tháng mười hai, cách nhau bất quá ba tháng.

Người của Quảng Phong Hiệu đại khái còn chưa quên tuốt hết, bọn ta chỉ cần đến Quảng Phong Hiệu điều tra xem hôm đó là ai đã đem ba ngàn lượng bạc đổi lấy ngân phiếu, tình không khó gì làm rõ hết.

Quách Phác nói:

– Các ông cứ việc đi.

Dương Tấn cười lạnh cất bước. Không cần chờ phân phó, Đổ Tiểu Thiên nắm lấy vai Quách Phác, áp giải gã theo sau Dương Tấn.

Sử Song Hà cũng bước theo, Thường Hộ Hoa đi cuối. Đôi lông mày của chàng nhíu lại, phảng phất đang nghĩ ngợi gì đó, có phải chàng đã có phát hiện gì?

Cùng đi xuống điểm đường bên dưới, thư thả được chút ít, mũi của mọi người tựa hồ vẫn còn ngửi thấy khí vị tanh hôi kia.

Thứ khí vị tanh hôi đó rất mau chóng bị mùi rượu thơm tho che lấp.

Dương Tấn bước tới bên bàn, đứng đối diện một bình rượu không đậy nắp hít một hơi sâu.

Hít xong một hơi tửu khí, y tỏ vẻ tăng tiến tinh thần, cười nhìn Sử Song Hà:

– Rượu ngon.

Sử Song Hà cười:

– Đối với việc chọn rượu ta chưa từng xằng bậy.

Hắn liền thò tay lấy một chén:

– Làm một chén xem sao.

Dương Tấn vuốt vuốt râu, bỗng nghiêm mặt:

– Hiện tại ta đang làm việc.

Sử Song Hà cười cười.

Dương Tấn không nói gì nữa.

Một cơn gió lại thổi qua. Gió lùa từ mặt sau của điểm đường, thổi bay mùi rượu, lại thổi đến hương vị kỳ quái phi thường.

Mũi Dương Tấn vốn rất linh mẫn, lập tức phát giác.

Y quay người nhìn Thường Hộ Hoa, Đỗ Tiểu Thiên, hay người không ngờ cũng đã xoay đầu nhìn về bên đó, tựa hồ mũi của hai người còn linh mẫn hơn cả y, cũng đã phát giác rồi.

Y không nhịn được mở miệng hỏi:

– Đó là hương vị gì vậy?

Đỗ Tiểu Thiên nghe tiếng lắc đầu:

– Không biết, chưa từng ngửi qua.

Thường Hộ Hoa cũng vậy, chàng quay đầu nhìn Sử Song Hà, còn chưa mở miệng, Sử Song Hà đã nói:

– Đó là mùi hoa.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Mùi hoa gì?

Sử Song Hà đáp:

– Ta cũng không rõ, lúc tại hạ mua Vân Lai khách sạn này, hậu viện của khách sạn đã có thứ hoa đó.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người không hỏi chủ nhân trước sao?

Sử Song Hà đáp:

– Lúc đó tịnh không nghĩ tới.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Sau đó, luôn luôn không thắc mắc tới?

Sử Song Hà đáp:

– Đến lúc ta muốn hỏi, người đã đi rồi.

Thường Hộ Hoa nhíu mắt nhíu mũi:

– Hương vị đặc biệt như vậy, thứ hoa đó nghĩ tất là một loài hoa không thường thấy.

Sử Song Hà gật đầu.

Thường Hộ Hoa liền liếc Đỗ Tiểu Thiên:

– Đi xem thử xem sao.

Nói xong, chàng đã xoay người cất bước, không đợi Đỗ Tiểu Thiên phúc đáp, cũng không cần biết coi Sử Song Hà có đồng ý hay không.

Lòng hiếu kỳ của con người này cũng không nhỏ.

Đỗ Tiểu Thiên chú tâm nhìn Thường Hộ Hoa, mặt đầy vẻ nghi hoặc, lại chỉ trầm ngâm nghĩ ngợi, áp giải Quách Phác bước tới.

Dương Tấn cũng đầy nét nghi ngờ, y tựa hồ không muốn đi, nhưng chung quy cũng cất bước.

Sử Song Hà cũng đi theo, tịnh không cản trở. Có lẽ là vì trong lòng hấn quá rõ ràng cho dù có muốn cản trở cũng không cản trở nổi.

Hậu viện của khách sạn khá rộng rãi, toàn là cây cối hoa lá.

Giữa rừng hoa lá, chỉ có một con đường nhỏ lót đá trắng rộng khoảng ba thước, bắt đầu từ hành lang bên trái, đi dọc quanh tường về phía trước, quẹo hai lần là quẹo trở lại hành lang bên phải.

Cây cối hoa lá không được cắt tỉa, người bước lên con đường nhỏ, rất dễ dàng bị cành lá mọc loạn che khuất.

Ba mặt tường đều cao cỡ hai trượng, trừ phi leo lên đầu tường, nếu không tuyệt đối vô phương nhìn thấy những cây cối hoa lá bên trong tường.

Cây cối hoa lá thật sự cũng cao không dưới một trượng.

Trên con đường nhỏ rải đá đỏ phủ đầy gai nhọn, lá lớp lớp như lông chim, hoa màu vàng, màu vàng tươi.

Thường Hộ Hoa chưa từng thấy qua thứ hoa đó.

Chàng đứng giữa cây cối hoa lá, quan sát kỹ một hồi, thì thầm tự nói với mình:

– Thứ hoa này e rằng không phải là vật thuộc trung thổ.

Đỗ Tiểu Thiên đi theo sau chàng, nghe được:

– Sao ngươi lại nghĩ vậy?

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Ngươi chắc cũng từng nghe về Vạn Hoa Trang của ta chứ?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu.

Thường Hộ Hoa lại nói tiếp:

– Vạn Hoa Trang của ta tuy không thật sự có vạn loài hoa để xứng với tên, nhưng ba bốn ngàn loại lại có.

Đỗ Tiểu Thiên không khỏi le lưỡi, hấn nguyên nghĩ cái tên Vạn Hoa Trang bất quá chỉ là kỳ danh, tối đa cũng chỉ có chừng một hai trăm loài hoa.

Sự thật muốn sưu tập một hai trăm loài hoa cũng không phải là chuyện dễ.

Thường Hộ Hoa nói tiếp:

– Hoa hoè sinh trưởng tại trung thổ, ngoại trừ những loại căn bản không thể dời đi, cũng như những loại chưa từng thấy qua, cả nghe cũng chưa từng nghe qua, còn bao nhiêu ta đều tìm về, tất cả các loài hoa trong trang, cộng thêm những loài ta thấy trong hoa phả, số lượng hoa hoè ta biết cũng phải vạn loài, thứ hoa trước mắt ta lại chưa từng biết tới, chưa từng nghe nói tới.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Cho nên người nghi đây không phải là hoa vùng trung thổ?

Thường Hộ Hoa còn chưa đáp, Đỗ Tiểu Thiên đã vội bước tới hai bước, hạ giọng:

– Người quay ra hậu viện này lẽ nào chỉ vì muốn thấy loài hoa này?

Thường Hộ Hoa nghĩ ngợi:

– Có thể nói như vậy.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Tịnh không hoàn toàn là vậy?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Đỗ Tiểu Thiên liền hỏi tiếp:

– Người còn có mục đích gì khác?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Xem xem có thể tìm ra bất kỳ manh mối nào có liên quan đến vụ án hay không.

Đỗ Tiểu Thiên rung động trong lòng:

– Người này nhất định đã có phát hiện.

Thường Hộ Hoa không phủ nhận.

Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi tiếp:

– Người đã phát hiện được gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Kỳ thực cũng không có gì, bất quá này ta đột nhiên có một thứ cảm giác ...

Đỗ Tiểu Thiên hỏi truy:

– Cảm giác gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Thứ hoa đó cùng với loại dị hương bọn ta ngửi thấy trong gian phòng trên lầu hơi tương tự.

Đến khi nghe chàng đề cập tới, Đỗ Tiểu Thiên xem chừng cũng đã có thứ cảm giác đó:

– Nghĩ lại quả thật có giông giống.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Nhưng hiện tại đến đây xem, thứ cảm giác đó đối với sự tình tình không giúp ích chút nào.

Mục quang chàng lại quay lên cây hoa, trầm ngâm nói tiếp:

– Hoặc giả biết được thứ hoa này là hoa gì mới có thể có tác dụng.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi lại:

– Hoặc giả?

Giọng nói của hắn càng hạ thấp:

– Người có biện pháp biết hoa này là hoa gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Cầm một đóa hoa, lượm vài chiếc lá, đi hỏi một vòng, tin rằng sẽ hỏi ra.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Đi hỏi ai?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta có vài hảo bằng hữu rất rành rọt về phương diện hoa lá.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Máy hảo bằng hữu của người có ở xa không?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Có người ở xa tận biên thù, có người tuốt dị vực, nhưng cũng có một người đang sống ở huyện kế bên.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

– Vậy thì mau đi tìm.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Chỉ tiếc bằng hữu đó không thích ở nhà lắm, hy vọng lần này ngoại lệ.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Có cần ta giúp mang đi không?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Nếu không nhớ nhà, chỉ còn nước đi tìm gã, không ai biết đi đâu mới có thể tìm ra gã.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

– Xem ra ta chỉ có thể giúp người một chuyện thôi.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Ồ?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

– Tin rằng ta còn có thể giúp người bẻ hoa.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Bất tất phải bẻ.

Chàng cúi mình xuống đất lượm lên một chiếc lá.

Lúc đứng dậy, một cơn gió xua qua, xua rớt vài đóa hoa.

Chàng dùng khăn choàng cổ đón lấy một đóa hoa rơi:

– Vậy là được rồi.

Đỗ Tiểu Thiên nhìn chàng, cười nói:

– Người tịnh không hổ với danh tiếng.

Thường Hộ Hoa cười, chột hỏi:

– Người có trồng hoa không?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

– Hồi trẻ có trồng.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Một cái hạt nhỏ xíu, không ngờ lại lớn thành một cây hoa to như vậy, người có cảm thấy kỳ quái phi thường không?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

– Quả thật là kỳ quái phi thường.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người có nghĩ tới chúng làm sao mà ra vậy không?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

– Ta đã từng nghĩ qua, nhưng nghĩ không thông.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Kỳ thực cũng có một cách giải thích -- Chúng cũng giống như người vậy, có sinh mệnh cũng như người, có thể sinh trưởng.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Có phải cũng vì vậy, người nghĩ chúng cũng giống như người, có cảm giác? Có cảm tình?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Ta chính là nghĩ như vậy.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

– Cho nên người không thể ngắt bẻ nó?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Làm vậy ta nghĩ cũng không khác gì với sát nhân.

Chàng liền bổ sung thêm một câu:

– Ta khinh ghét giết người.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

– Hiện tại ta đã minh bạch.

Hắn nhìn lên nhìn xuống người Thường Hộ Hoa:

– Xem chừng người như người không có mấy ai trên giang hồ.

Bằng hữu trên giang hồ cao hứng nhất là đao bạc đâm vào, đao đỏ rút ra.

Thường Hộ Hoa thở dài nhẹ nhàng, chàng rút ra một chiếc khăn tay, gói đóa hoa và chiếc lá lại, nhét vào người.

Sau đó chàng lại cất bước, đi một vòng theo con đường rải đá, đi hết vòng mà không phát hiện gì hết.

Chàng bước lên hành lang bên phải, lại từ bên đó quay trở lại, mắt nhìn Sử Song Hà, miệng hỏi:

– Cho ta vài gốc được không?

Sử Song Hà ngơ ngẩn:

– Người nói mấy cây hoa đó?

Thường Hộ Hoa đáp:

– Chính phải.

Sử Song Hà cười:

– Nếu người thích, lấy hết đem đi cũng được.

Thường Hộ Hoa hỏi:

– Người không thích chúng?

Sử Song Hà đáp:

– Đối với hoa lá cỏ cây ta hoàn toàn không có hứng thú, chim thú cá tôm cũng vậy.

Hắn cười cười, lại nói:

– Ta chỉ thích có một thứ.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Rượu.

Sử Song Hà nói:

– Chỉ là rượu.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Người tuy rất phóng khoáng, khổ là Vạn Hoa Trang của ta lại không gần nơi đây.

Sử Song Hà nói:

– Người có thể chia làm vài lần mang đi.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Vài gốc cũng đủ rồi.

Sử Song Hà nói:

– Vậy thì ta cho người vài gốc.

Hắn xoay nửa mình:

– Người đợi ta một chút, ta đi lấy cuốc.

Thường Hộ Hoa lắc đầu:

– Ta không cần liền bây giờ.

Sử Song Hà “ồ” lên.

Thường Hộ Hoa thốt:

– Giờ ta còn có chuyện, hiện tại ta còn chưa thể về Vạn Hoa Trang.

Sử Song Hà nói:

– Lúc nào người về thì lúc đó đem đi cũng được, khách sạn này đại khái cũng không có ăn trộm léo hánh tới, cho dù có cũng không thể mang chủ ý lấy đám hoa kia, vạn nhất nếu xảy ra thì cũng không lấy đi nhiều lắm.

Hắn cười cười nói tiếp:

– Trừ phi bao nhiêu rượu chứa ở đây đều đã uống cạn, nếu không ta cũng không bỏ khách sạn đi đâu hết, cho dù xảo hợp, lúc người đến, nếu không gặp ta, cũng bắt tất phải khách khí, xung quanh cũng không có ai coi người là ăn trộm mà đối phó đâu.

Thường Hộ Hoa còn chưa đáp lời, Dương Tấn một bên bồng xen miệng:

– Chuyện Hấp Huyết Nga thật cũng có quan hệ với ngươi, mấy ngày tới ngươi tốt hơn hết là cứ ở lại đây, không nên bỏ đi, quan phủ có thể có lúc sẽ truyền ngươi đi làm tác chứng hoặc đến hỏi tra.

Sử Song Hà hỏi:

– Còn có phiền hà vậy sao?

Dương Tấn đáp:

– Đó không thể gọi là phiền hà, mỗi một người đều có trách nhiệm hiệp trợ quan phủ phá án.

Sử Song Hà cười khỏ.

Thường Hộ Hoa cũng không nói gì, cứ theo hướng cũ đi về.

Mục quang của Dương Tấn lập tức chuyển về phía Thường Hộ Hoa, lắc đầu lảm bảm:

– Con người này thật có chỗ quá kỳ lạ.

Đỗ Tiêu Thiên nói:

– Gã bắt quá chỉ đặc biệt thích hoa.

Sử Song Hà thốt:

– Theo ta thấy, lần này không phải đơn giản như vậy.

Dương Tấn quắc mắt nhìn Sử Song Hà:

– Theo ngươi thấy thì sao?

Sử Song Hà đáp:

– Gã tựa hồ đối với loài hoa này đã động lòng hoài nghi!

Dương Tấn hỏi:

– Loài hoa này có gì không ổn?